

Είναι όντως καλύτερα τα πράγματα στις σχέσεις ΗΠΑ-Βόρειας Κορέας;

13/Ιουν/2018 07:12



Του **Michael Schuman**

Θαέπρεπε να είμαι ενθουσιασμένος καθώς παρακολουθούσα ένα ιστορικό γεγονός να "ξεδιπλώνεται" στη Σιγκαπούρη. Η σύνοδος κορυφής των Donald Trump και Kim Jong Un έφερε ελπίδα ότι η τελευταία άσχημη σύγκρουση του Ψυχρού Πολέμου θα μπορέσει να λάβει τέλος, ανακουφίζοντας από την απειλή ενός πυρηνικού πολέμου στην Ασία και από το να εξαπλωθεί ενδεχομένως η σκληρή Βορειοκορεατική δικτατορία στον κόσμο.

Γιαμένα, το ζήτημα είναι πιο προσωπικό. Έζησα στη Νότια Κορέα για πολλά χρόνια στη δεκαετία του 1990 και θα είμαι για πάντα συνδεδεμένος με τη χερσόνησο με δεσμούς οικογένειας και φίλων. Η Σεούλ, το έμβλημα της ευημερίας κοντά στην Αποστρατιωτικοποιημένη Ζώνη, είναι κάτι σαν

δεύτερη πατρίδα μου.

Αλλά είναι δύσκολο να είσαι αισιόδοξος. Μετά από περισσότερες από δύο δεκαετίες κατά τις οποίες παρακολουθώ τις κορεατικές υποθέσεις, υπενθυμίζω στον εαυτό μου ότι έχουμε βρεθεί σε αυτό το σημείο και άλλες φορές στο παρελθόν. Το καθεστώς της Πιονγκιάνγκ έχει σπάσει τις υποσχέσεις του για τον τερματισμό του πυρηνικού του προγράμματος. Η Ουάσιγκτον έχει κάνει κι εκείνη λάθη από μέρους της. Και ενώ η συνάντηση Trump-Kim ήταν η πρώτη για ηγέτες των ΗΠΑ και της Βόρειας Κορέας, δεν ήταν η πρώτη επαφή υψηλού επιπέδου: Η υπουργός Εξωτερικών, Madeleine Albright, επισκέφθηκε την Πιονγκιάνγκ για συνομιλίες με τον πατέρα του Kim, Kim Jong Il, το 2000. Υπήρχαν και τότε αυξημένες προσδοκίες.

Έτσι συνεχίζω να αναρωτιέμαι: Είναι διαφορετική αυτή τη φορά;

Κατάβαση, δεν είναι. Οι υποστηρικτές του Trump ισχυρίζονται ότι η προσέγγισή του είναι αρκετά διαφορετική από αυτή των προκατόχων του και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η Β. Κορέα έκατσε στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων. Στο επίκεντρό της, όμως, η στρατηγική του Trump είναι πάνω κάτω πανομοιότυπη: Η προσφορά για ανταλλαγή πυρηνικών για οικονομικά καλούδια και ο "στραγγαλισμός" του καθεστώτος με κυρώσεις μέχρις ότου συμφωνήσει.

Δεν είναι σαφές, παρά τη Σιγκαπούρη, ότι αυτή η προσέγγιση λειτούργησε. Οι Kims έχουν υπομείνει απομόνωση, φτώχεια, ακόμη και λιμούς, για δεκαετίες, και δεν είναι εύκολο να αποθαρρυνθούν. Υπάρχουν ενδείξεις ότι η οικονομία τους έχει βελτιωθεί τα τελευταία χρόνια, παρά τις κυρώσεις. Το 2016, η παραγωγή της Βόρειας Κορέας ενδέχεται να έχει αυξηθεί με τον ταχύτερο ρυθμό των τελευταίων 17 ετών, σύμφωνα με την κεντρική τράπεζα της Νότιας Κορέας.

Υπάρχει ένα στοιχείο που είναι διαφορετικό: Οι δύο πλευρές που έκατσαν στο τραπέζι. Οι ΗΠΑ δεν είχαν προχωρήσει σε διαβουλεύσεις με τον Kim Jong Un για το πυρηνικό ζήτημα και ενώ δεν γνωρίζουμε τι πραγματικά τον έπεισε να διαπραγματευτεί, δεν μπορούμε να υποθέσουμε ότι έχει τα ίδια κίνητρα με τον πατέρα του. Ορισμένοι παρατηρητές της Βόρειας Κορέας είναι πεπεισμένοι ότι ο νεότερος Kim θέλει πραγματικά να αναπτύξει την οικονομία του και να επαναφέρει τη χώρα του και δεν μπορεί να το κάνει χωρίς την άρση των κυρώσεων και την υποστήριξη των ΗΠΑ.

Έπειτα υπάρχει ο Trump. Είναι κι αυτός διαφορετικός, αλλά όχι με τον τρόπο που οι περισσότεροι άνθρωποι πιστεύουν. Δεν είναι οι απειλές περί "φωτιάς και μανίας" και η εκστρατεία "μέγιστης πίεσης" που τον διακρίνει από τους προκατόχους του. Είναι η διαφορά του από την παραδοσιακή εξωτερική πολιτική της Ουάσιγκτον. Όπως παρατηρήσαμε πιο πρόσφατα στη Σύνοδο Κορυφής της G-7 στον Καναδά, ο Trump ενδιαφέρεται ελάχιστα για τους συμμάχους, τις προηγούμενες συμφωνίες ή τις διεθνείς δεσμεύσεις. Επιπλέον, φαίνεται πρόθυμος να κάψει το εγχειρίδιο εξωτερικής πολιτικής που ακολούθησε η Ουάσιγκτον από την εποχή του Truman.

Αυτόθα μπορούσε να κάνει τον Trump πρόθυμο ως προς το να κάνει αυτό που δεν θα έκανε κανένας άλλος πρόεδρος στη σύγχρονη εποχή για να συνάψει μια συμφωνία με τον Kim, και αυτό μπορεί να δημιουργήσει ευκαιρίες με την Πιονγκιάνγκ, που οι ΗΠΑ δεν είχαν ποτέ. Σε συνέντευξη Τύπου τη Δευτέρα το βράδυ στη Σιγκαπούρη, ο υπουργός Εξωτερικών Mike Pompeo δεν

αποκάλυπτε αν οι ΗΠΑ θα προσφερθούν να αποσύρουν στρατεύματα από τη Νότια Κορέα - ένα μακροχρόνιο αίτημα της Βόρειας Κορέας - ως μέρος μιας πυρηνικής συμφωνίας. Ο Trump, στις δηλώσεις του μετά τη σύνοδο κορυφής της Τρίτης, αναγνώρισε ότι θέλει να φέρει τα στρατεύματα πίσω στις ΗΠΑ, αλλά δήλωσε ότι δεν αποτελεί μέρος της εξίσωσης αυτή τη στιγμή.

Ακόμα και το γεγονός ότι συζητείται κάτι τέτοιο είναι αξιοσημείωτο. Κανένας προηγούμενος πρόεδρος δεν θα συζητούσε μία τόσο μεγάλη απόκλιση από την παγκόσμια πολιτική ασφάλειας της Ουάσινγκτον.

Ο Kim μπορεί να έχει αισθανθεί μια επιθυμία να αλλάξει τις πρακτικές του παρελθόντος, και αυτό από μόνο του μπορεί να έχει κάνει τις διαπραγματεύσεις να αξίζουν τον κόπο, από την άποψή του. Ίσως ο ηγέτης της Βόρειας Κορέας να μπορέσει να επιτύχει παραχωρήσεις που άλλοι πρόεδροι δεν θα είχαν καταφέρει.

Στην προσπάθεια του Trump να πάρει "νίκες", θα μπορούσε να διαταράξει την ασφάλεια, στην οποία οι ΗΠΑ οφείλουν την αμερικανική κυριαρχία στην Ασία από το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Ο Kim (και ο υποστηρικτής του, ο Πρόεδρος της Κίνας Xi Jinping) θα ήθελαν να ωθήσουν τις ΗΠΑ εκτός κορεατικής χερσονήσου και να αποδυναμώσουν τη θέση τους στην Ανατολική Ασία.

Αυτό θα άφηνε την πόρτα ανοιχτή για να μπορέσει να κάνει το επόμενο βήμα η Κίνα. Ο Trump, είτε λόγω κοντόφθαλμης πολιτικής, έλλειψης γνώσεων είτε λόγω απλής έλλειψης ενδιαφέροντος, θα μπορούσε να προχωρήσει σε μια συμφωνία που θα μπορούσε να επιλύσει ένα πρόβλημα ασφάλειας δημιουργώντας πιθανότατα ένα μεγαλύτερο.

Θα δούμε. Πέρα από τις χειραψίες και τα χαμόγελα, δεν είναι καθόλου σαφές το πού κατευθύνεται αυτή η σχέση. Το κοινό έγγραφο που υπογράφηκε την Τρίτη από τους Trump και Kim είναι ένα αριστούργημα διπλωματικής ασάφειας που φαίνεται ότι αφήνει ατελές το σκληρό έργο της επίτευξης μιας πραγματικής και επαληθεύσιμης συμφωνίας για να τερματιστεί το πυρηνικό πρόγραμμα της Βόρειας Κορέας.

Επίεπτά δεκαετίες, η Ουάσινγκτον εξίσωνε τα συμφέροντά της με τη διατήρηση ενός παγκόσμιου συστήματος οικονομίας και ασφάλειας των ΗΠΑ. Ο Trump δεν το κάνει. Αυτός μπορεί να είναι ο λόγος που αυτή η φορά με τη Βόρεια Κορέα είναι διαφορετική. Αλλά δεν είμαι βέβαιος ότι είναι λόγος ελπίδας.

[Διαβάστε το άρθρο στο Capital.gr](#)